

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. 1. Vtrùm, & qomodò Primatus S. Petri possit ex Scripturis Divinis
demonstrat?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

ta, quibus Primatus ille fulcitur, concutere, operæpretium est visum, quarto Cleri Gallicani circa Pontificiam auctoritatem articulo deinceps discutendo præmittere argumentorum ac exceptionum eum Primatum, uti patebit, haud parùm deprimentium, à dicto Eliesio adductorum accuratorem discussionem. Qui porrò Theologus in præata dissertationis suæ præloquis dicit, consiliū sibi esse, sine ira & studio de Primatu Romani Pontificis disserere, & quæstionem hanc non in disputantis, sed potius in quærentis modum tractare. Liceat ergo mihi ad ea, quæ in modum quærentis hinc proponenda dicuntur, absque ullius pariter affectūs minūs integri studio respondere, resolutionemque veritati consonam in medium proferre.

S. I.

Vtrum, & quomodo Primatus S. Petri possit ex Scripturis Divinis demonstrari?

2. **ELIESIJ** in hoc paragrapho præcipua intentio est, expendere sacræ Scripturæ testimonia, quæ ad demonstrandum Petri inter Apostolos Primatum Bellarminus & alij adducunt tum sub istis *Matthæi. 16.* ad Petrum à Christo prolatis verbis: *Tu es Petrus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam;* Tum sub hoc sacro contextu: *Tibi dabo claves regni Cælorum;* Tum sub vocibus *Ioannis vlt. ad Petrum determinatè directis Christi verbis: Pasce oves meas, pace agnos meos.* Videamus ergo impræsentiarum, quomodo Eliesij hæc fundamenta concutere conati exceptiones convelli valeant.

ARGUMENTUM I. Eliesij.

3. **HIC** author excipit primò. Locum illum, *Tu es Petrus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam;* ab Interpretibus, & sanctis Patribus variè exponi. Sunt enim non pauci, qui per Petrum hinc intelligunt fidem & confessionem Petri. Ita Hilarius lib. 6. de Trinit. Super hanc igitur confessionis Petram Ecclesiæ ædificatio est. Greg. Nyss. in opere de adventu Domini: *Petra verò fidei tanquam fundamentum, ut ipse Dominus ait ad Principem Apostolorum: Tu es Petrus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam: super confessione videlicet Christi, quia dixerat: Tu es Christus filius Dei viventis.* Ambros. lib. 6. in Luc. & in cap. 11. Ep. ad Ephes. Super istam Petram ædificabo Ecclesiam meam hoc est, in Catholica fidei confessione statuam fideles ad vitam. Idem de Incarnat. c. 5. Non enim de carne Petri, sed de fide dictum est; quia portæ mortis ei non prævalebunt, sed confessio vincit infernum, Chrysost. hom. 55. super Matth. Super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam; id est, fidem, supple super, & confessionem. Idem habet ibid. homil. 83. & cap. 9. Epist. ad Galatas, & in serm. de penit. *Tu es Petrus, & super hanc Petram: non dixit super Petrum, non enim super hominem, sed super fidem fundata est Ecclesia.* Hunc sensum fuse explicat Augustinus

tract. 123. in Ioannem: Non enim, inquit, à Petro Petra, sed Petrus à Petra: adeo quippe, ait Dominus, super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam, quia dixerat Petrus: *Tu es Filius Dei vivi.* Super hanc ergo, inquit, Petram, quam confessus est, ædificabo Ecclesiam meam; Petra enim erat Christus, &c. Et sermone 13. de verbis Domini: *Tu es ergo, inquit, Petrus, & super hanc Petram, quam confessus es; super hanc Petram, quam cognovisti, dicens, tu es Christus Filius Dei vivi; ædificabo Ecclesiam meam; id est, super me ipsum Filium Dei vivi, super me ædificabo te, non super te me.* Acacius Melitensis in homil. in Conc. Ephes. cap. 7. p. 3. eundem sequitur: *Hæc fides, inquit, nostra, super hoc fundamentum Ecclesia ædificata est.* Adhuc pulator Cyrillus Alex. lib. 4. de Trinit. Petram, inquit, opinor, nihil aliud, quam incunctam & firmissimam fidem vocans. Idem habet tom. 14. in Esa. orat. 11. Item Juvenalis Hierosol. in litteris Synædicis. Super hanc Petram & super hanc confessionem roborata est Ecclesia Dei. Theodoret. Ep. 146. & 77. confessionem Petri fundamentum & basim asserit. Ita etiam exponunt hunc locum Anonymus scriptor in *Catenâ Nicetâ: Petrum, inquit, confessionem vocavit.* Gregor. Mag. Ep. lib. 3. Ep. 33. Felix III. Ep. 5. ad Zenonem. Ildorus Hils. lib. 7. sig. Beda homil. de Sancto Petro, & homil. 3. in Dominic. Palmarius Druthmarum in cap. Matth. c. 16. Hinc. opuscul. 33. cap. 5. & 65. Rupert. lib. 3. in Matth. Tostatus in hunc locum, & alij. Ab istâ expositione non multum abluunt ij, qui Petrum interpretantur Christum, quem Petrus erat confessus,

Ita Hier. in cap. 7. Matth. ac præcipue Aug. qui in lib. retractat cap. 21. hanc expositionem cum altera componit, & neutram alteri præfert in lib. contra Ep. Donati: *Dixi in quodam loco de Apostolo Petro, quod in illo tanquam in Petrà fundata sit Ecclesia, quo sensu etiam cantatur in ore multorum in versibus beatissimi Ambrosij; ubi de Gallo Gallinaceo ait: Hoc ipse petra Ecclesiæ canente, culpam diluit; scio, me postea sæpissimè sic exposuisse, quod à Domino dictum est: Tu es Petrus, &c. ut super hanc intelligatur, quam confessus est Petrus, dicens; Tu es filius Dei vivi, ac si Petrus ab hac Petrà appellatus personam Ecclesiæ figuraret. . . . hanc autem duarum sententiarum que sit probabilior, elegit testari.* Vide eundem tract. 124. in Ioannem & serm. 13. De verbis Domini. Huic adjungendus Theodoritus in cap. 3. Ep. 1. ad Corinth. Beda in cap. 16. Matth. Magister in cap. 2. Ep. ad Ephes. & alios, quos videre poteris apud Launolium Ep. part. 5. Ep. ad Voellum.

Alia porrò expositio est, nomine Petra ipsum Petrum intelligi. Tertul. in lib. de præscript. heretiorum. Latuit, inquit, aliquid Petrum ædificanda Ecclesiæ Petram dictum. Et in lib. de Monogam. c. 7. Origenes homil. 5. in Exodum: unde magno illi Ecclesiæ fundamento, & Petrà solidissima, super quam Christus fundavit Ecclesiam, dicitur à Domino modicæ fidei: & quare dubitasti? Et apud Eusebium lib. 6. hist. c. 19. Petrus, super quem Christi Ec-

lesia. Cyor. Ep. ad Iub. Petro, super quem Dominus edificavit Ecclesiam. Ecclesia, que una est super Petrum. Item lib. de unit. Eccles. & Firmit. Ep. ad ipsum Hil. Can. 16. In Matth. in nuncupatione novi nominis salix Ecclesia fundamentum. In Psal. 137. Cui Petro superius claves Regni Cælorum dederat, super quem edificaturus erat Ecclesiam. Hieronymus Ep. 57. ad Damasum: Beatitudini tue, id est, Cathedræ Petri in communione confessor, super illam Petram edificavit Ecclesiam scio. Et in Ep. ad Marcellam: Si igitur Apostolus Petrus super quem Dominus fundavit Ecclesiam. August. in lib. de retrad. suprà, eandem expositionem tradit. Item Cyrillus lib. 2. in Ioann. Leo Ep. 75. Maximus Taurinensis in hom. de Petro & Paulo, Theophylactus, & alij.

Denique non hoc tantum de Petro, sed & de alijs Apostolis dictum esse, affirmant plerique; Origenes tract. 1. super cap. 16. Matth. Tu es Petrus. Petra enim est, inquit, quilibet Christi discipulus, & super talem Petram constructur omnis Ecclesiastica doctrina. . . . Quod si super illum unum Petrum tantum existimas edificari totam Ecclesiam, quid dicitur es de Ioanne filio Tonitru, & Apostolorum unoquoque. Cyprian. Ep. 27. de omnibus Episcopis id dictum esse ait. Hieron. lib. 3. contra Iovin. At dicis, super Petrum fundatur Ecclesia, licet id ipsum in alio loco super omnes Apostolos fiat. . . . tamen propterea inter omnes unus eligitur, ut Capite constituto, schismatis tollatur occasio. Et in Psal. 86. cunctos Apostolos Ecclesiæ fundamenta esse dicit. Basil. in cap. 1. Bra. ait, Ecclesiam edificatam in Apostolis, quorum unus est Petrus. Aug. in Psal. 86. Apostolos omnes fundamenta Ecclesiæ appellat; & Epist. 165. ait, hunc Petrum dictam fuisse, eò quod gereret totius Ecclesiæ personam. Theodor. in Psal. 86. Fundamenta vocat Apostolos. Deinde Palschalius Rabertus lib. 4. in Matth. Non super unum Petrum, verum super omnes Apostolos, apostolorumque successores Ecclesia Dei edificatur: unde David. Fundamenta eius in montibus sanctis.

Refutatio istarum exceptionum.

Primò igitur ponamus, secundum Patres ab Eliesio allegatos sub Petrà, super quam edificata est Ecclesia, intelligi confessionem Petri, quã dixit: Tu es Christus Filius Dei vivi. At eo ipso, quod istud Ecclesiæ edificium sit perpetuum & adeò firmum, ut portæ inferi non sint adversus illud prævalituræ, oportet, etiam petram, seu fundamentum, stare inconcussam non tantum in personâ Petri, sed pro perpetuo Ecclesiæ statu usque ad consummationem sæculi. Illa ipsa autem verba sunt dicta Petro, quã totius Ecclesiæ figuram gerenti propter Apostolatûs primatum, ex Sancto Augustino superius citato. Oportet igitur, illam fidei confessionem seu petram Ecclesiæ ita stare inconcussam pro perpetuo Ecclesiæ statu, ut consequentur etiam Apostolatûs primatus, ratione cuius Petro sunt dicta illa verba, sit perpetuus, habeatque perpetuò secum connexam fidei firmitatem, seu petram

Ecclesiæ. Atqui ista in Apostolatûs principatu perpetuas, in quæ cum fidei firmitate connexio non sublitteret, nisi transisset in successores usque ad consummationem sæculi futuros. Quare admissis & ponderatis illis per Eliesium allegatis Patrum sententijs, consequens est, usque ad extremum iudicij diem fore successionem in primatu Apostolatûs connexam cum fidei firmitate. Quamvis proinde Augustino lib. 1. Retract. cap. 26. advertente, durâ jam pro tunc extiterint illorum verborum super hanc petram, Patrum expositiones, ita, ut aliqui per petram Petrum, alij fidei confessionem à Petro editam intelligerent; constat tamen, ambas reincidente in idem, ac æquæ efficaces esse ad probandam Apostolici primatûs in Ecclesiâ cum fidei firmitate connexam successionem. Unde hoc tantum discriminis est, quod expositio prior consideret illum textum formaliter secundum id, quod est formale, posterior autem subjective ac materialiter, secundum subjectum scilicet, in quo illa fidei firmitas esset connexa cum Apostolatûs primatu ac potestate clavium.

Secundò. Admittamus alteram quoque expositionem, secundum quam verbis: Tu es Petrus, & super hanc petram edificabo Ecclesiam, intelligitur Christus, de quo Apostolus Paulus pariter dixit: Fundamentam atrud (Ecclesiæ) poni non posse præter id, quod positum est, quod est Christus. Nam hoc minime obstantè, ipsemet Divus Augustinus per Eliesium ad 8. tract. 124. in Ioannem ita dicit de Petro: Solutus inter Apostolos meritum auditur: Tu es Petrus, & super hanc petram &c. dignus certe, qui edificandis populis in dom. Dei lapis esset ad fundamentum, columna ad sustentaculum, clavis ad regnum. Autoritas ergo sacra Scripturæ solum Christum eatenus itatuit fundamentum ac lapidem Ecclesiæ, ut super hoc tamen fundamentum detur aliud, seu lapis fundamenti superstructus, cui conveniat, esse petram seu fundamentum Ecclesiæ non primarium & absolute instar Christi, sed vicariè duntaxat, secundariò, seu participativè.

Tertio. Ponamus denud, si prædicta Christi Domini verba ita exponi debeant, ut nomine Pet. & intelligatur Petrus, debere tunc eam Christi sententiam non tantum de Petro, sed alijs etiam Apostolis dictam accipere. Nihilominus super hæc Apostolorum paritate ac æqualitate quoad auctoritatem Apostolicam, oportet, sequentem reliquorum SS. Patrum doctrinæ prorsus conformem facere reflexionem, quam S. Cyprianus lib. 1. epist. 3. ad Cornelium ob oculos nostros posuit: Hoc erant utique, inquit, ceteri Apostoli, quod fuit Petrus, pari consortio præditi & honoris & potestatis, sed exordium ab unitate presbiterura Primatus Petro datus, ut una Ecclesia & Cathedra monstraretur. En igitur, Apostoli ita erant pari honoris, & potestatis consortio præditi, ut exordium tamen (quod à Neotheticis dolose omittitur) ab unitate proficereetur. Hoc autem fit, quatenus Petro

c. IV. Disquis. I.

conceditur Christi... Petrus... ecclesia... fundamentum... apostolus... primatus... Petrus... ecclesia... fundamentum... apostolus... primatus... Petrus... ecclesia... fundamentum... apostolus... primatus...

ita datus est primatus, ut una Ecclesia & Cathedra monstraretur. Atqui primatus Cathedralis importat potestatem ordinariam in successores transferibilem. Inde ipse quoque Cyprianus lib. 1. Epist. 3. ad Cornel. Papam agnoscit unum in Ecclesia ad tempus sacerdotem, & ad tempus iudicem vices Christi agentem, cui ita obtemperandum esse, ait, ut non aliunde hæreses obortas esse asserat, nisi quod ipsi non obtemperetur. Hunc ipsum verò Sacerdotem loco est. ita agnoscit in Romanâ Ecclesia, ut hanc dicat Cathedralis Petri, & Ecclesiam principalem, unde unitas Sacerdotalis exorta sit. Et hinc in Epist. 73. ad Iubascaram ait: Nos unius Ecclesie Caput Iudicem tenemus. Constat igitur, Cyprianum ita agnoscere in cæteris Apostolis æqualem respectu totius Ecclesie, extraordinariam tamen per modum legationis personalis potestatem, ut uni tamen Petro, ejusque successori collatam contendat primatus potestatem ordinariam, super quâ erigenda foret Cathedra; in successores ad eod. transferibilis. Videte igitur, & attendite, hæreses secundum Cyprianum ex eo obortiri, quod istius Cathedralis Sacerdoti uni, ceu Capiti & Iudici vices Christi agenti non obtemperetur.

ARGUMENTUM II. Ellicij.

10. **P**ergit hic author secundò excipere. Ex prima & secundâ illorum Christi, Tu es Petrus &c. verborum præadductâ expositione, nullam ferè Petri supra cæteros Apostolos prærogativam colligi, nam ex ijs minimè sequitur, Petrum esse fundamentum Ecclesie, imò id vel Christo, vel confessioni & fidei, quam emiserat Petrus, adaptatur. In tertîâ autem expositione, oportere, ut fateamur, Petrum esse fundamentum Ecclesie, sed inde non videtur sequi, eum Apostolis omnibus superiorem fuisse, cum ex quartâ expositione constet, idem de Apostolis omnibus dictum. Et certè ratio fundamenti hîc consistit in promulgatione Evangelij & Ecclesiarum administratione; sed hæc non secus Apostolis cæteris, ac Petro data sunt, & illi non secus ac Petrus hoc sensu dicuntur fundamentum Ecclesie. Ephes 2. *Edificati supra fundamentum Apostolorum & Prophetarum.* Et Apocalyps. c. 21. *Et murus Civitatis habens fundamenta duodecim, & ipsis duodecim nomina, duodecim Apostolorum Agni.* Nec aliud probant allata à Bellarmino testimonia. Chryllostomus homil. 55. in Matth. Petrum futurum esse dicit eo sensu fundamentum, quod Ecclesie Pastor futurus sit & Evangelij Prædicator: cum verò dicitur Petrum præpositum esse universo terrarum orbi, sensus non est, quod omnibus omninò Ecclesijs sit præpositus, sed quod non uni populo, ut Ieremias, sed omni Genti Evangelium esset annuntiaturus, Ieremiam quidem uni Genti Pater, Petrum autem universo terrarum orbi Christus proposuit. Similiter Author sermonis 47. apud Ambros. non aliâ ratione Petrum, ait, esse saxum immobile,

quod totius operis Christianissimi compagem, molemq. contineat, nisi quia primus nationibus fidei fundamenta proposuerit. Gregorius denique, qui tertius est à Bellarmino testis allatus, ait Ep. 32. lib. 4. Petro totius Ecclesie curam esse commissam, sed idem de se Paulus ait, sibi sollicitudinem omnium Ecclesiarum incumbere. Itaque posito, quod hæc verba: & super hanc petram, à Christo de personâ Petri dicta sint, ut ego probabilis esse arbitror, nihil aliud his sibi vult Christus, quàm Petrum ad ædificationem Ecclesie, hoc est, fidelium conversionem & Ecclesiarum administrationem plurimùm laboraturum. Ad summum igitur inde deduci potest, eum primum ac præcipuum fore inter eos, qui Evangelium erant annuntiaturo: at inde colligi minimè potest cum Bellarmino, Petro totius Ecclesie regimen esse commissum, præsertim circa fidem.

Refutatio istius hujus exceptionis.

Eccliesie sanctæ Doctores Hieronymum & Ambrosium, imò ipsam quoque Ephesinam primam Synodum (ut alios inferius adducendos hîc prætermittam) ex illo sacro textu, Tu es Petrus, argumentantes audiamus, ad videndum, quantum spiritus ipsorum fuerit discrepans à spiritu Ellicij contendenti, inde tantum deduci, Petrum fore primum ac præcipuum inter eos, qui Evangelium erant annuntiaturo. Sic proinde sanctus Hieronymus epist. ad Damasum Papam de hypostasibus ratiocinabatur: *Beatitudini tuæ, id est Petri Cathedralis communiōe socior.* Super illam petram ædificatam Ecclesiam scio. *Quicumque extra hanc domum ægnum comederit, prophanus est. Si quis in aë Noe non fuerit, peribit regnante diluvio. Extra: Quicumque tecum non colligit, spargit. Hic est, qui Christi non est, Antichristi est.* Ex quo patet, Petri Cathedralis secundum Divinum Hieronymum, fuisse illam ipsam, cui insidebat Damasus Papa, atque ad eod. ejus quovis tempore successor. At super hanc ipsam Cathedralis ceu petram sanctus Doctor citatus ait, ædificatam esse Ecclesiam. In illâ autem Cathedralis, super quâ ceu petrâ est ædificata Ecclesia, secundum Christi promissionem sunt claves regni cælorum cum indefinitâ ac universali potestate ligandi ac solvendi. Planum igitur est, sanctum Hieronymum omninò ejus fuisse mentis, quod Cathedra Romani Pontificis respectu universalis Ecclesie, quæ supra ipsum ceu petram fundata est, habeat indefinitam clavium potestatem ad solvendum ac ligandum.

Deinde S. Ambrosius serm. 47. ita distulerebat: *Petrus tanquam bonus Pastor tendens gregem accepit, ut, qui sibi ante infirmus fuerat, fieret omnibus firmamentum; denique pro soliditate durationis Ecclesiarum Petra dicitur, sicut ait Dominus. Tu es Petrus, & super hanc petram &c.* En igitur, curam Pastorem Gregis Christiani Petro tanquam Ecclesie Petri commissam. At ista cura eatenus importat Primatum honoris & ordinis, ut propterea dixit.

dixerit idem Ambrosius ad cap. 1. Galat. Dig-
num erat (inquiens) ut cuperet (Paulus) vide-
dere Petrum, qui primus erat inter apostolos, cui
delegerat Salvator curam animarum. Et hinc
ibid. ad cap. 2. dicit: Christum nominare, & sibi
comparare Petrum solū, quia primum ipse ac-
cepit ad fundandam Ecclesiam. Et infra: Sola
Petri, ait, gratia Primatus inter apostolos est
commissa. Qui proinde honoris, & ordinis,
utpote Iurisdictionem & Curam Ecclesie im-
portans Primatus, in ipso etiam Petri succes-
sore Romano Pontifice est agnitus ab Am-
brosio in cap. 3. ad Timoth. 1. sic scribente:
Cum totus mundus Dei, tamen ejus domus Ec-
clesia dicitur, cujus rector est Damasus. Et Orat.
in Saturnum: Percontatus Episcopus est, si cum
Episcopis Catholicis, hoc est, si cum Romanā Ec-
clesiā convenerit.

13. Denique Ephelina prima Synodus ita ar-
gumentabatur. Nulli dubium est, imò omnibus
seculis notum est, quòd sanctus, beatissimūque
Petrus Apostolorum caput, fidēque columna, &
Ecclesia Catholica fundamentum à Domino nostro
Iesu Christo claves regni accepit, qui ad hoc usque
tempus, & semper in successoribus vivit, & judi-
cium exercet. En igitur sanctam antiquitatem
in Petro, ejusque successore Papā claves regi-
ni, & auctoritatem Capituli ac fundamenti
Ecclesie tauter agnovisse, ut beatus Petrus
omnibus seculis in ipso vixerit, imò semper
judicium exerciturus sit.

ARGUMENTUM III. Elliesij.

14. Conatur hic Theologus suum antehac ex-
positum intentum firmare ex sequentibus
Christi verbis, quibus exponit id, quod di-
xerat, edificabo Ecclesiam meam. Tibi, inquit,
dabo claves Regni Calorum, & quocumque liga-
veris super terram, erit ligatum & in Cælis. Hanc
enim potestatem clavium, quam Christus hic
Petro promittit, isdem deinde verbis omni-
bus omnino Apostolis promittit, Matth. 18. &
deinceps cunctis largitur, Matth. 28. & Ioan.
20. Illi igitur oppido falluntur, qui soli Petro
datas claves esse, autumant. At non ita An-
tiqui, qui unanimi consensu tradunt, claves
istas in personā Petri toti Ecclesie datas.
Tertull. in Scorpiaco. Memento claves ejus hic
Dominum Petro, & per eum Ecclesie reliquisse.
Cyprianus in lib. de unitate Ecclesie ait, Chri-
stum unum Petrum allocutum esse, ut com-
mendaret unitatem. Hoc erant utique, inquit
ceteri Apostoli, quod fuit Petrus, patri consortio
præditi honoris & potestatis, sed exordium ab uni-
tate proficiscitur. Exordium dicit promissum:
Dabo tibi claves, quod deinde cunctis simul
deicit. Loquitur, inquit, idem ibid. Dominus
ad Petrum. Ego tibi dico, inquit, quia tu es Pe-
trus, &c. Super illum unum edificat Ecclesiam,
quamvis Apostolis omnibus post Resurrectionem
suam parem potestatem tribuat, & dicat: sicut
misi me vivens Pater, & ego mitto vos: Si cuius
remiseritis peccata, &c. tamen ut unitatem
manifestaret, unitatis ejusdem originem ab uno in-
cipientem suā auctoritate disposuit. Hæc verba
commentario non indigent; uni Petro pro-

missas esse claves, ait, ut unitas commendare-
tur, cunctis autem reverā datas esse. Eodem
sensu Hieronymus cap. 12. lib. 1. adversus Iovi-
nin. At dicit, inquit, super petram fundatur Ec-
clesia, licet idipsum alio in loco super omnes apo-
stolos fiat, & cuncti claves Regni Calorum acci-
pian, & ex a quo super illos sortitudo Ecclesie soli-
detur, tamen propterea inter duodecim unus eligitur,
ut Capite constituto, schismatis tollatur occa-
sio. Quibus simile est illud Optati lib 7. Et
claves Regni Calorum communicandas ceteris (id
est, quas Christus commendaturus erat cæteris)
solus accepit. An verò soli Petro dantur
claves Regni Calorum, nec alius quisquam accep-
turus? Quòd si dictum, tibi dabo claves Regni Calorum,
commune est, cur non simul omnia, & quæ dicta
sunt, & quæ sequuntur, velut ad Petram dicta, sunt
omnium communia? Gaudentius Brixientis
tract. in die ordinationis sue. Omnes Apostoli,
Christo surgente, in Petro claves accipiunt, quin-
imò cum Petro cælestis Regni claves ab ipso Do-
mino accipiunt. Ambros. in Psal. 38. Quod Pe-
tro dicitur, ceteris Apostolis dicitur: Tibi da-
bo claves. Idem centies inculcat Augustinus.
In lib. de Agone Christiano c. 30. Ecclesie
claves Regni Calorum datæ sunt. Concione 2.
in Pl. 30. Cujus Ecclesie personam gerebat Petrus.
Enarrat in Pl. 108. Agnoscitur Petrus in figurâ
gestasse personam Ecclesie ob primatum, quem in
Discipulis habuit, tract. 50. in Ioannem. Petrus,
quando claves accepit, Ecclesiam sanctam significa-
vit: & tract. 108. Unus pro omnibus dixit (tu es
Filius Dei vivi) & propter hoc claves cum omni-
bus tanquam personam gerens Ecclesie accepit:
ideo unus pro omnibus, quia unitas in omnibus,
Et in serm. de quatuor quæstionibus. Petrus,
inquit, multis locis Scripturarum apparet, quòd
personam gessit Ecclesie, maxime in loco, ubi di-
ctum est: Tibi dabo claves &c. Nunquid istas cla-
ves Petrus accepit, Ioannes & Iacobus non accepit,
& ceteri Apostoli? Tractatu 124. cuius Ec-
clesie Petrus Apostolus propter Apostolatū sui
Primatum gerebat figuratâ generalitate personam.
Idem passim habet in suis sermonibus. Sed ista
retulisse satis est. Sanctus Leo serm. 2. de
Anniverl. Transivit in alios Apostolos vis ius-
potestatis, & ad omnes Ecclesie Principes hujus De-
creti constitutio commovit. Addit serm. 2.
de natali Apost. Non frustra uni commendatur,
quod omnibus intinetur, Petro enim singulariter
hoc creditur, quia cunctis Ecclesie rectoribus for-
ma præponitur. Fulgent. Augustini discipu-
lus in lib. de fide ad Petrum cap. 3. Deus, in-
quit, in personâ beati Petri Ecclesie ligandi ac
solvendi tribuit potestatem. Theophylactus in
hunc locum. Licet ad Petrum tantum dictum sit
illud, Tibi dabo claves &c. Tamen omnibus
Apostolis olim datum est, quando dixit, quorum
remiseritis &c. Eucherus in Homil. de natali
Petri. Hoc enim, quod Petro principaliter dici-
tur, ceteris quoque Apostolis dictum esse, intelligi
debet. Beda ad hæc quocumque ligaveris. Hæc
potestas sine dubio cunctis datur Apostolis,
quibus ab eo post Resurrectionem generali-
ter dicitur, Accipite Spiritum sanctum: Ita eti-
am Rabanus: Lyranus in hunc locum: Hincm.
in Epist. 33. ad Hincmarum Laudunensem cap. 20.
&c. alibi:

quod totius operis Christianissimam
gem, molentem continet, nisi per
nominibus suis judicatis propriis
gorius denique, qui tertio est in
Ecclesie curam esse committam. Et
se Paulus ait, sui solitudinem
oligarum manere, itaque petrus, in
hæc verba: & super hæc petrus, in
personâ Petri dicta sunt, ut ego
esse arboret, nihil aliud his lib. vult
quam Petrum ad adificationem Ec-
clie, hoc est, Ecclesiam committam
cliarum administrationem jam
boraturum. Ad hunc honorem
potest, cum primum accipit
eos, qui Evangelium erant
inde colligimus, petrus
Petro totius Ecclesie regem
suum circa filiam.

Refutatio istiusmodi exceptionis.

Ecclesie sancte Doctores
Ambrosium, imò etiam
nam primam Synodum
ducentos hinc pariter
textu, Tu es Petrus, arguunt
ad videndum, quantum
hic dicitur, quod Petrus
inde tantum deditur, Petrus
equum in eis, quod Evangelium
turi. Sic prout dicitur
Damianus Papam
Benedictus tui, id est Petri
nova sunt. Super illam
cliam sui. Quocirca extra
nom cælestis, propheta est.
No non sunt, perit
fra: Quocirca
est, qui Christi non est, dicitur
paret, Petrus Cathedram
romanus fuisse illam
malus Papa, atque adeo
successor. At super hæc
eo petram sanctus Doctores
caram esse Ecclesiam. In
dicit, super qui cetera petra
fia, secundum Christi
ves regni calorum cum
sali potestate ligandi ac
igitur est, sanctum
ejus fuisse mentis, quod
Pontificis respectu univ
supra ipsum eo petram
indefinitam etiam potestatem
dum ac ligandem.

Deinde S. Ambrosius
rebat: Petrus tanquam
gregem accepit, ut qui
peret omnibus firmamentum
te dationis Ecclesie
Dominus. Tu es Petrus, &
&c. En igitur, curam
Christiani Petro tanquam
committam. At ista cura
Primatum honoris & ordinis, ut

& alibi: *Ordo Cluniacensis lib. 4. collat. cap. 19.* Petrus Blefenfis *serm. 44.* & alij innumeri, quos referre, longius foret.

Refutatio illius Elliesianæ argumentationis.

15. Quæ in præducto Elliesij argumento allata sunt Patrum testimonia, in hanc ab eodem Theologo rediguntur summam; nempe non tam Petro, quam in hujus personâ Ecclesiæ à Christo promissas esse claves, quæ postmodum datæ sint universis Apostolis, nec adeo per claves illas intelligi summam potestatem in omnem Ecclesiam. Petro autem singulariter dictum esse, *Tu es Petrus &c.* Tum ut unitas commendaretur, tum quia Primatum inter Apostolos obtinebat, quatenus erat Primus Apostolorum; unde ex eo loco colligi duntaxat, Petrum inter Apostolos Primum fuisse, ac eum tunc aliquid accepisse, quod cæteris Apostolis datum non sit, minime inde inferre posse.

16. Verum insignibus ille Parisiensis hæc illudit æquivocationibus & fallacijs, confundendo, quæ *Matthæi 16.* Petro singulariter, & *Matthæi 18.* Apostolis collectim sumptis, eorumque in Episcopali ordine successoribus, quæ in Concilio Oecumenico per Christi vicarium nomen Petro, ejusque Successori proprium coadunato, Universam Ecclesiam representantibus, & *Joannis 20.* cunctis etiam distributive sumptis Apostolis per verba Christi: *Sicut misit me Pater & ego mitto vos,* per modum legationis personalis concessa est Apostolicæ autoritatis plenitudo. In vi ergo illius potestatis, erat omnimoda inter Apostolos tum ipso etiam Petro æqualitas: sicut etiam in vi secundæ *Matthæi 18.* per Christum sanctæ autoritatis æquæ indefinitæ ad ligandum & solvendum autoritas destinabatur Collegio Apostolico, Ecclesiam universam representanti, ac fuerat ea Clavium autoritas, quam Petro singulariter ac determinatè, non verò alijs Apostolis *Matth. 16.* promiserat Christus Dominus. Et quia Petrus sub hujus Divinæ pollicitationis actu, propter Apostolatûs sui Primatum, figuratâ generalitate gerebat personam Ecclesiæ, quam ceu Caput esset representaturus, ideo in ipso ceu Principe & Capite suo utique universa Ecclesia erat acceptura eas claves, ut tamen subjective existerent in solo Petro ceu Capite, licet per quandam cum Capite participationem in membra, imò totum Ecclesiæ Hierarchicum corpus deriventur. Et hinc merito dicuntur claves illæ esse in Petro promissæ & datæ toti Ecclesiæ, sicque ea, quæ ad Petrum dicta fuerant, eatenus erant communia, quatenus tamen uno duntaxat, scilicet Petro, constituto Capite, schismatis occasio tolleretur; veluti hæc universa in antecedentibus articulis à nobis fusiùs deducta & firmata cernere licet.

17. Hoc autem loco sequentem ob oculos Lectoris pono ratiocinationem. Nam ad Petrum demonstrativè ac determinatè diriguntur

ista Christi Domini verba: *Tibi dabo clavium regni caelorum.* Et quodcumque solveris super terram, erit solutum in caelis, & quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum & in caelis. At hisce verbis indefinitè ac universaliter promissa est potestas clavium in ordine ad solvendum ac ligandum. Illa ipsa autem verba, secundum clarum sacri textûs tenorem, sicut à Christo Domino prolata cum connexionè ad præcedentia: *Super hæc petram aedificabo Ecclesiam meam.* Unde planum est, illam potestatem Petro promissam, esse connexam cum Ecclesiâ per Christum fundatâ. At potestas connexa cum statu Ecclesiæ per Christum fundatâ durare debet, quamdiu talis Ecclesiæ status subsistit. Eo ipso autem, quod Christus Dominus promiserit, adversus Ecclesiam à se fundandam portas inferi non esse prævalituras, sequitur, Ecclesiæ hujusmodi statum fore perpetuum, adeoque duraturum usque ad extremi judicii diem. Oportet igitur, secundum Christi Domini verba, illam indefinitam & universalem ligandi ac solvendi potestatem non expirasse in Petro per Martyrium in cæcos sublato, sed perpetuo duraturam esse usque ad diem judicii. At potestas cum Ecclesiæ statâ perpetuo connexa, atque adeo perpetua, secundum ipsam ratiônem am ita transit in successores, ut illi cum suo Antecessore reputentur una persona, non quidem materialiter, sed formaliter quoad potestatem officij Pastoralis. Oportet igitur, secundum Christi Domini promissionem, in Ecclesiâ talem esse successionem, vi cuius perpetuo persistat illa Divinitus promissa indefinita & universalis ligandi ac solvendi potestas, omnimodam adeo, respectu Ecclesiæ omnes Christi fideles complectentis, judicariam & legislativam auctoritatem impotans.

Neque illi speciali erga Petrum promissioni Divinæ obstat, quod Christus *Matthæi 18.* universis postea Apostolis promiserit, *Quaecumque alligaveritis super terram, erunt ligata & in caelis, & quaecumque solveritis super terram, erunt soluta & in caelo.* Hisce namque verbis æquæ cæteris Apostolis videtur promissa fuisse indefinita ligandi & solvendi potestas. Atqui hanc ipsam promissam potestatem Deus actu contulit Apostolis *Joan. 20.* dicens: *Sicut me misit vivens Pater, & ego mitto vos.* Hanc ipsam verò potestatem fuisse respectu totius orbis, patet ex illo *Matthæi ult.* *Euntes ergo, docete omnes gentes &c.* Quomodo ergo, inquam Adversarij, plus auctoritatis convenire potuit Petro, quam cæteris Apostolis? Et quia ista auctoritas non transiit in successores Apostolorum, cur scilicet Petri successoris competeret illa universalis auctoritatis prærogativa?

Verum advertere, oportet, illam indefinitam solvendi ac ligandi universalem à Christo promissam potestatem, quatenus singulos distributum sumptos Apostolos attingere potest, fuisse Apostolis universis collatam per modum legationis, seu missionis, juxta præducta verba *Mitto vos.* Unde & Paulus *1. Corinth.*

Corinth. 5. v. 20. ait: Pro Christo ergo legatione fungimur. Et specialiter de se ipso Paulus ad Ephes. 6. v. 20. ait: Pro quo (scilicet Evangelij mysterio) legatione fungor. Atqui ex ipsa natura legationis constat, ipsam non esse perpetuam, seu ad successores transferibilem, sed industriam personae, cum qua cohaereat, atque adeo expiret, esse in ea electam. E-contra verò Christus Dominus Matth. 16. ita promisit Petro claves regni caelorum, cum indefinita & universali potestate ligandi ac solvendi, ut apertis verbis suis statuerit hujus cum Ecclesia sua super petram inviolabiliter ac perpetuo fundanda connexionem. At verò auctoritas cum perpetuo Ecclesiae statu connexa non potest non perpetua, atque adeo in successores transferibilis esse.

ARGUMENTUM IV. Ellicij.

20. Illis ad Petrum Christi verbis Joannis cap. 20. prolatis Pasce oves meas, excipit 4. is Parisiensis Doctor, Petrum non esse ita institutum totius Ecclesiae Pastorem & Doctorem, quasi non idem privilegium omnes habuerint Apostoli, & nunc etiam habeant cuncti Episcopi, qui dici solent Ecclesiae ac proinde ovium Christi Pastores. Ambiguitatem namque latere in verbo Totius. Etenim si collectivè illud sumatur & definitè, ut omnes omnino comprehendat, quasi Petrus Pastor fuerit universae omnino Ecclesiae, sequetur, non alios fuisse proprie Pastores, quam Petrum, quod falsum: si verò sumatur indefinitè, ut sumi solent propositiones hujusmodi particulares, ut sensus sit, si me amas, pasce aliquas oves meas, idem fuit munus ceterorum omnium Apostolorum, & id ipse Petrus discretè tradit Epist. 1. cap. 5. ubi seniores alloquens ipse consenior: Pascite, inquit, qui in vobis est, gregem Dei. Eodem sensu Apostoli omnes, imò Episcopi & Presbyteri semper dicti sunt Pastores ovium Christi, quod notius est, quam ut probari debeat. Sed illorum sunt commemoranda testimonia, qui dicunt, non soli Petro, sed & ceteris commissas esse oves, per haec verba, pasce oves meas. Ambros. lib. 2. de dignitate Sacerdotali cap. 2. Repetitur est ter à Domino: Pasce oves meas: quas oves, & quem gregem? Tunc beatus suscepit Petrus, sed & nobiscum eas suscepit, & cum eo illas nos suscepimus omnes: Chrysostomus homil. 79. in Matth. Amas me, Petre, pasce oves meas, quod non ad Sacerdotes solummodo dictum est, verum etiam ad singulos nostram, quibus vel minimus grex commissus esse videtur. Augustinus hic pro more suo ait, Petrum gessisse personam Ecclesiae, & in illius personam cunctis id esse dictum lib. de Agone Christi. cap. 30. cum ei dicitur: Amas me, pasce oves. Tract. 47. in Joannè. Non in ipso Petro, sed in corpore suo, ait, Petre amas me, pasce, oves meas. Basil. in constitutione Monastica cap. 22. Hoc, inquit, à Christo ipso docemur, dum Petrum Ecclesiae suae Pastorem post se constituit: Petre enim, inquit, amas me plus his? pasce oves meas, & omnibus praetera deinceps Pastoribus ac Magistris sanam tribuit potesta-

tem. Uno verbo quotidie in Missa de omnibus Apostolis dicitur: quos gregi tuo contulisti praesse vicarios & Pastores.

Refutatio istius exceptionis.

21. Quam enim Christus Matth. 16. Petro cum ordine successionis perpetua promisit indefinitam ligandi & solvendi auctoritatem, eandem post Resurrectionem ipsi actualiter commisit Ioan. 21. dicens: Pasce agnos meos; pasce oves meas. At hisce verbis significatur Pastoralis officij potestas, indefinitè complectens omnes Christi fideles, atque adeo ipsos etiam Apostolos seu Christi agnos. In quo iterum elucet discrimen potestatis, Petro ac ceteris Apostolis commissae, cum istis nullibi dictum sit, ut essent Christi ovium & agnorum indefinitè Pastores, sed ut per modum missionis seu legationis, euntes docerent omnes gentes. Unde concluditur, soli Petro esse commissum pastorale in omnes Christi fideles officium, quia connexum cum perpetuo Ecclesiae statu. Cum igitur officium pastorale cum tali perpetuo Ecclesiae statu connexum, Petro commissum, oporteat, esse perpetuum, econtra verò potestas ligandi ac solvendi ceteris Apostolis per modum legationis concessa, de sua natura sit restricta ad personam, facile elucet, cur Petri, non autem ceterorum Apostolorum jurisdictionis auctoritas transferit in successores.

Cum porro Clavium potestas indefinitè ligandi & solvendi Matthaei 16. promissa, & Ioan. 20. actualiter commissae respiciebat Regnum Caelorum, quo significatur Ecclesia, hoc verò Ecclesiae nomen sit collectivum, omnes Christi fideles collectivè etiam sumptos complectens: ideo dicendum est, illud Pastorale Petro, e jusque successori commissum officium Oecumenicum, habere ordinem ad totam quoque seu universam Ecclesiam. Quantumvis ergo cuncti Episcopi sint Christi ovium Pastores, corum tamen Pastorale officium haudquaquam est Oecumenicum & Universale erga cunctos Christi Agnos, & Oves, sed in quantum adepti sunt a Papà partem duntaxat Pastoralis sollicitudinis erga districtum quempiam particularem, curae suae commissum. Et si verò tam Christi Vicarios immediatos, quam Pastores universales egerint, attramen haec cura in ipsis erat juxta Ioan. 20. caput per modum Missionis duntaxat seu Legationis personalis, in successores haud transferibilis, extinctae proinde cum ipsorum temporali vita. Illa ergo Joannis ultimo ad Petrum determinatè & singulariter prolata Christi Domini verba, Oecumenicum Pastorale officium in eo solo subjektivè consistens sub absoluta & illimitatà Pastoralis officij praeminentia enuntiant, tamen participativè transeat in cunctos Christi ovium curae qualicumque praepositos. Quod unice sonant ac significant praedictae sanctorum Patrum sententia.

ARGUMENTUM V. Elliesij.

23. **I**stud inter Petrum, & cæteros Ecclesiarum Pastores discrimen in eo situm, quòd hi tantum partem ovium, ille verò cunctas Christi oves pascendi munere potitus sit, nititur 5. Author præfatus elidere asseverando, id ex verbis Christi non effici. Etenim propositio ista: *Pasce oves meas*, est indefinita, ac in materiâ historia, cujusmodi enuntiatio, uti à Dialecticis observatur, plerumque particularis est, quemadmodum illa: *Milites plebentes coronam de spinis*. Nec referre, ait idem Pariliensis Doctor, quòd nonnulli, speciatim S. Leo *serm. 3. de Assumpt.* Gregorius *lib. 4. epist. 32.* Theophylactus *in cap. ult. Ioannis*, & Chrysostomus *homil. 87. in Ioannem.* & 80. *ad populum Antiochenum*, nec non *in sextâ adversus Iudæos* dicunt, Petro totius mundi oves esse commissas. Cùm enim Petrus, & reliqui Apostoli per totum orbem prædicandi potestatem accepissent, ita ut omnibus & singulis indefinitè per universum orbem oves sint commissæ, dici possunt totius orbis etiam pastores. Sic Chrysostomus Timotheum totius orbis Episcopum dicere non veretur, & Paulum sæpius, præsertim *homil. 2. de Pauli laudibus*. Itaque Petro totius orbis oves commissæ dici possunt, quia non unius certi cuiusdam regni, aut loci oves regendas accepit, sed indefinitè totius mundi oves, ad quas ille accederet.

Refutatio istarum exceptionum.

24. **C**onvenio te, mi Elliesi, ut edisseras, quò alio in loco Christi Domini promissio *Matth. 16.* de clavibus Regni Cælorum cum indefinita quocumque ligandi & solvendi in terris potestate Petro determinatè & singulariter demandandis facta, dici possit adimpleta fuisse, quàm ubi idem Dominus noster eidem Petro iterum singulariter spectato *Ioannis 21.* commisit suas oves indefinitè pascendas. At illa Christi promissio fuit cum respectu ad Ecclesiam perpetuò duraturam, universaliter ad eò complectentem cunctas Christi oves ad finem usque mundi substituras. Ergo huius promissionis executio, quatenus sub illa pascendarum ovium commissione indefinita, fuit in effectum deducta, & què complecti debet universas ad finem usque substituras Christi oves.
25. **E**t hinc dicendum est, illa Christi verba ad Petrum prolata, *pasce oves meas*, minime esse in materia contingenti, de cuiusmodi propositionis genere Dialectici ajunt, indefinitam enuntiationem instar particularis habendam esse, sed esse in materiâ Divinæ promissionis irrefragabili veritati innitente, adeoque in Dogmaticâ fidei materiâ infallibilitatem Metaphysicâ certitudine majorem importante, sicque ad eò æquivalere enuntiationi, quæ tam ex parte consignificati temporis, quàm ex parte sui sit omnimodè universalis. Quod præallegati sancti Patres totius mundi oves Christi Petro commissas diserte pronuntiantes, clarissimis verbis nos edocent, ut mirum

profus sit, Elliesium horum verba tam dilucida aulum fuisse in tantum contorquere, ac si non aliter totius mundi oves essent Petro commissæ, nisi quatenus ad illas regendas foret accessurus.

ARGUMENTUM VI. Elliesij.

Author iste pro sexto Primatum Petri ex hoc duntaxat principio asserendam contendit, quòd Petrus primus inter Apostolos numeretur. In omni namque hominum collegio debet aliquis ordo servari, & necesse est, aliquem primum inter plures esse: haud igitur dubium esse, quin in Collegio Apostolico primus aliquis fuerit: sed hunc Petrum fuisse, diserte testantur Evangelistæ, qui, cùm Apostolos enumerant, Petrum non modò semper primo collocant ordine, sed primum fuisse affirmant, *Matth. cap. 10. Duodecim Apostolorum nomina hæc sunt. Primus Simon, qui dicitur Petrus.* Apud Marcum *Evangelij cap. 3.* Simon Petrus primus commemoratur in multis exemplaribus græcis Protos etiam dicitur, non secus ac apud Mattheum. Denique Lucas *cap. 6. v. 14.* electos à Christo Apostolos numerans, orditur à Petro. Atqui hæc satis loculenter constat, Petrum inter Apostolos primum fuisse.

Refutatio istius exceptionis.

Nimis jejunum & siccum, Elliesi, reddis Apostolicum Petri Primatum omnibus ferme præminentijs realibus destitutum, in solo numeri, seu ordinis prioritate constitutum. Quod minime profecto cohereret cum prææductis Divinis Oraculis, Sanctorumque Patrum concordibus sententijs, quas ediderunt ex Christi Domini ad Petrum prolatis verbis istis, *super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam.* Inter quos Tertullianus *de præscript. cap. 22.* sic ait: *Latuit aliquod Petrum ædificandæ Ecclesie Petram dictam, clavibus regni cælorum consecutum.* Origenes *in Matth. de canone novi Testamenti*: Petrus, inquit, *super quem Dominus fundavit Ecclesiam.* Et Cyprianus *de Vnit. Ecclesie* sic ait: *Probatum est ad fidem facilius, compendiosè Veritatis loquitur Dominus ad Petrum. Ego dico tibi, quia tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, &c.* Et tibi dabo claves regni cælorum. Et infra: *Eidem post resurrectionem suam dicit: Pasce oves meas. Super illum unum ædificabo Ecclesiam suam, & illi pascendas mandat oves suas.* Basiliscus Magnus *ad cap. 2. Isaie*: *Vnus ex his montibus fuit Petrus, quem Petram appellavit propter maximam fidei firmitatem.* Et infra: *Super quam petram promissit ædificare Ecclesiam.* Ambrosius *Serm. 47.* Petrus pro soliditate durationis Ecclesiarum petra dicitur, sicut ait Dominus: *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo.* Et Epiphanius *in Ancorato*: *Ipse Dominus constituit Petrum principem Apostolorum; petram firmam; super quam Ecclesia Dei ædificata est.* Et Hieronymus *Epist. 54. ad Marcellam*: *Apostolus Petrus, super quem Dominus fundavit Ecclesiam.* Et in Cap.

in cap. 16. Matth. Prudens lector inquirat, quomodo post tantam beatitudinem, deatus es, Simon Barjona, nunc audiat: Vade retrò sathana & c. Sed si consideret, qui hoc querit, Petro illam beatitudinem ac potestatem, & edificationem super eam Ecclesie in futuro promissam, non in presentis datam intelligit: Edificabo, inquit Christus, super te Ecclesiam meam, & dabo tibi claves regni caelorum. Cyrillus Alexandrinus lib. 2. in Ioan. cap. 12. Christus, cum se esse, qui cuncta, antequam fiat, novit, nec Simon fore sibi nomen, sed Petrus praedixit, vocabulo illo commodè significans, quòd in eo tanquam petra, lapideque firmissimo sum esset edificaturus Ecclesiam. Augustinus Serm. 5. in Festo Petri & Pauli: solus inter Apostolos meruit audire, Tu es Petrus, & super hanc petram &c.

28. Ex quibus tale formatur argumentum. Petro, etique soli dictum est: Super hanc Petram edificabo Ecclesiam meam. At Petrus dictus est petra propter soliditatem durationis: ex sancto Ambrosio citato. Ergo super Petrum tanquam petram cum soliditate durationis edificata est Ecclesia, quatenus Christus ipsi dixit: Pasce oves meas. Ex Cypriano supra. Ergo istud pastorale munus est Petro datum cum soliditate durationis. At ista durationis soliditas non subsisteret, si munus illud pastorale extirpasset cum Petro è vivis sublato. At hos successores esse Pontifices Romanos, testantur unanimiter Patres. Ergo super hisce ita est edificata Ecclesia, ut ipsis competat munus pastorale indefinitè in oves Christi, cum clavibus ad eò regni caelorum, & cum illimitatà ligandi & solvendi potestate, Petro, quà universali Pastori ac petrae promissà, & commissa.

S. II.

Petri Primatus ex veterum testimonij asseritur, caterorumque Apostolorum dignitatè praefertur.

29. Merito improbat ea statim sententia, quam Ellicius in fronte hujus paragraphi protulit dicendo: historicam solummodo esse quaestionem, Vtrum Petrus primum inter Apostolos locum habuerit? Hujus namque interrogationis verba admittunt aequivocationem, sub cujus alterutro sensu intelligi posset Petri Primatus non nisi absolutà fidei Divinae certitudine, sed historiae cujuspiam tum aequalium, tum superiorum (uti Theologus ille loquitur) Scriptorum testimonio.

ARGUMENTUM I. Ellicij

30. Hic Author pretendit primò, De Petri Primatu nihil extare a Joviniano, Irenæo, Clementem Alexandrinum, & alios antiquissimos.

Refutatio ac retorsio istius Ellicianae argumentationis.

31. Num ex eo, si verum etiam esset, quòd Justinus, Irenæus, Clemens Alexandri-

nus, & alij antiquissimi nihil scripserint de Petri Primatu, huic aliquod praedictum fieri potuisset? Quis illorum aliorum Patrum antiquorum de universis fidei Dogmatibus scripsit? An ergo de ijs fidei articulis, quos suis scriptis non inseruerunt, dubitare fas est, ac si minus veri extarent? Sic profectò impissimum est illud in fidei rebus argumentandi genus per quod ex negativà, sive Patrum plarium silentio, Petri Primatu quoddam quasi praedictum inferatur. Verùm falsitate etiam nititur, quòd apud Sanctum Irenæum nihil extet de Petri Primatu. Hic namque sanctae Ecclesiae Doctor lib. 3. cap. 3. ubi asteruisset, traditionem & fidem ab Apostolis annuntiatam indicari ex Episcoporum Romanae Ecclesiae ad sua usque tempora perveniente successione, tandem concludit in hæc verba: Ad hanc enim Ecclesiam, propter potentiorè principalitatem, necesse est, omnem convenire Ecclesiam, hoc est, qui sunt undique fideles. Vides igitur Ellicij, ab Irenæo taliter adstrui Romanae Ecclesiae potentiorè principalitatem, ut propter hanc necessum sit, ad ipsam convenire undique omnes fideles. At principalitas inducens necessitatem seu obligationem, vi cujus, oporteat, omnes fideles cum ipsa convenire, non importat primatum Ordinis aut taxat & principalis confessionis, sed Jurisdictionis & imperij, vi cujus scilicet sit illa necessitas. Ergo S. Irenæus in Ecclesia Romanà, sive ejus Pontifice agnovit primatum Imperij & jurisdictionis.

32. Concinnant quamplures ab ipsomet Ellicio hic adducti Patres, inter quos Origenes, summam rerum de pascendis ovibus Petro Apostolorum Veraci traditam, & super ipsum velut super Petram dicit fundatam Ecclesiam. Quae profectò sententia minime labefactatur, tametsi ejus autographum non habuerit. De sancto Cypriano tum superius allato, tum inferius adducendo res nimis clara est, quam ut obscurari valeat per Ellicij interpretationem. contendentis, ab eo sancto Doctore non intendi, vnam esse Ecclesiam ex eo, quòd super unum Petrum sit edificata, sed id eo in uno Petro dici edificatam Ecclesiam, ut unitas Ecclesiae monstraretur ex hoc, quòd super unum Petrum, seu totius Ecclesiae Caput, Fontem & Radicem (uti Cyprianus loquitur) sit edificata Ecclesia. Nunquid autem hinc aperte evincitur, Petri Primatum non in solius numeri, seu Ordinis prioritare, sed in prerogativa Capitis, & Petrae, super quam fundata sit Ecclesia, consistere? Quòd ipsum repetit epist. 70. dum Petri humilitatem ibi commendat ex hoc, quòd, licet super ipsum esset edificata Ecclesia, noluerit tamen Paulo de circumcissione secum disputanti Primatus sui prerogativam objicere: hisce namque verbis clarè asseritur Petri Primatus, eà singulari Ecclesiae super ipsum edificatæ praerogativa donatus. Concinnat Optatus praerogativam dicendo; Petrum Apostolorum Caput sedisse primum in Cathedra Episcopali Romanà, in qua unitas ab omnibus observaretur, &c. ut iam schismaticus

Uuuu 2 esse